

Els camins de l'esquerra

P arlar de crisi de l'esquerra no es avui cap novetat. Des dels mateixos aparells partidistes es fan referències a la necessària refundació, a l'autotransformació, a la superació de les divisions, i tantes coses més que van repetint-se. L'oportunitat de canvis és, doncs, més que una evidència. A l'espai internacional la caiguda del socialisme real, la renovació del PCI a Itàlia, el fraccionament dels partits verds, les contradiccions de la socialdemocràcia, són signes evidents d'una crisi de la qual cal eixir. En el nostre cas, el burocratisme del PSOE, del qual el PSPV no és més que un apèndix regional, i la seua gestió sense continguts de classe, l'operació d'Esquerra Unida, i les precarietats de tots els

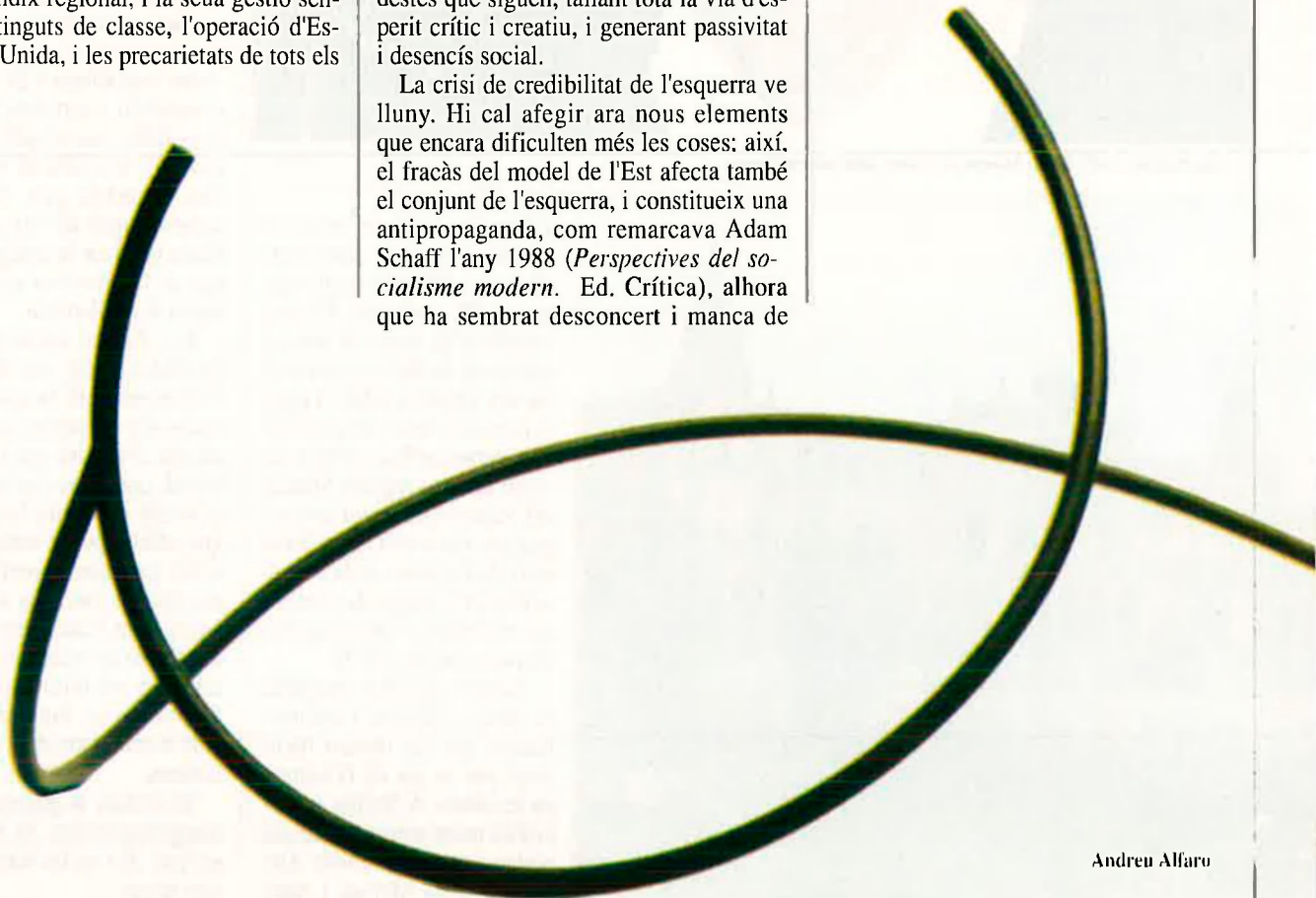
altres —incloent-hi les opcions d'esquerra nacionalista, i Euskadiko Esquerra ho ratifica—, ens obliguen a una reflexió crítica i a partir de la realitat.

Crec que ningú se salva de la crema. Com deia Ignacio Sotelo, que milita, malgrat tot, en el PSOE, a ningú se li oculta que el que hi ha en litigi és la democratització interna, de la qual en darrera instància depèn el futur de la democràcia en aquest estat (*El País*, dijous 8-11-1990). I la veritat és que el model burocràtic, la consolidació de l'aparell i el seu poder s'han instal·lat al si de totes les formacions polítiques, per més modestes que siguin, tallant tota la via d'esperit crític i creatiu, i generant passivitat i desencís social.

La crisi de credibilitat de l'esquerra ve lluny. Hi cal afegir ara nous elements que encara dificulten més les coses; així, el fracàs del model de l'Est afecta també el conjunt de l'esquerra, i constitueix una antipropaganda, com remarcava Adam Schaff l'any 1988 (*Perspectives del socialisme modern*. Ed. Crítica), alhora que ha sembrat desconcert i manca de

perspectiva a les files de la família comunista, malgrat que aquesta situació tracte d'ocultar-se o dissimular-se amb la retòrica i els gestos del senyor Anguita.

Des del meu punt de vista, sortir-se'n en aquesta crisi amb coses com allò de la *casa comuna* o si es vol *l'alternativa*, etc... és totalment un despropòsit. Quan precisament una de les evidències de la realitat és l'existència d'un pluralisme socialista, de l'esquerra per tant, les invitacions integradores no poden ser la solu-

ció als mals que patim. D'altra banda, l'aïllacionisme, el sectisme envers les *grans* opcions, no porta enlloc.

Sóc de l'opinió que ens trobem davant d'una invitació a la rectificació de pautes, de renovar continguts ideològics, de caminar per camins propis, i a la vegada convergir en pràctiques i objectius. La jerarquia, les rutines partidistes, la competitivitat electoral, la reproducció de velles pràctiques d'hegemonia i absorció d'uns partits per altres, poden i haurien de tenir correccions marcades pel ritme de la història. La nostra esquerra, amb els seus components actuals, socialdemocràcia (PSPV-PSOE), el post-comunisme (Esquerra Unida) i el que queda, nacionalisme (UPV), radicals etc... poden tenir camins diferents però no divergents o contraris. Aquesta reflexió comporta acceptar una relació sense hegemonisme ni complexos d'inferioritat.

L'esquerra va nàixer per canviar el món; o coses del món, si voleu una fórmula més moderna i reformadora. Caldria que uns i altres retrobàrem aquest sentit de canvi, de transformació de la realitat. ¿Per què, doncs, continuar en la inèrcia actual? Deixant a banda els immediatismes, les pròximes eleccions municipals i autonòmiques estan a la cantonada, caldria pensar en una perspectiva comuna, la de renovar les pràctiques dels aparells, la d'obrir-se a la societat i la d'establir formes de treball unitari des de la diversitat actual.

¿De veritat tots els camins podrien portar a Roma? Exigim serenitat i racionalitat als nostres partits d'esquerra, pense que això resultaria positiu per al conjunt.

Vicent Àlvarez

Membre del Consell Polític d'UPV

L'assassí és el pare

La sèrie televisiva *Twin Peaks*, inventada pel duo format per David Lynch i Mark Frost, ha engegat una maquinària que feia dies que no s'engagava: la de la televisió espectacle. Durant la promoció de la sèrie, la publicitat es va limitar a complir amb la seua obligació: enganxar la possible audiència. Després, els índexs d'audiència van revelar una veritat que va fer tremolar la competència. Però no solament això, sinó que també va acollonir molta gent que es va trobar en inferioritat de condicions: no havien vist *Twin Peaks*. El mes de novembre, semblava que qui no havia vist *Twin Peaks* era un desgraciat. No podia sortir, no podia comentar res, ni a la feina, ni als bars, ni amb la família, ni mentre sopava amb l'amant. No podia participar en les apostes on la gent es reventava la paga de Nadal intentant endevinar qui és l'assassí de Laura Palmer. Dóncs l'assassí és el pare. Bé, el pare o la doble personalitat del pare, un tal Leland Palmer interpretat per l'actor Ray Wise. Això, però, no ens traurà les ganes de continuar veient *Twin Peaks*, la qual cosa demostra que no solament s'ha sabut enganxar l'audiència mitjançant el misteri, sinó també –i sobretot– mitjançant el talent. Talent en la direcció, en els guions, en la interpretació (tots els actors són bons), en la imatge de la sèrie, en el doblatge (brillant en el personatge de l'agent Cooper) i en una banda sonora excepcional d'Angelo Badalamenti que s'està començant a vendre com a xurros per tot el món.

Potser per això, a causa de l'èxit, s'han aixecat les típiques veus amargades per sentenciar que *Twin Peaks* és una presa de pèl, una operació comercial i fastigosa de Tele 5, un *culebrón* vulgar ben embolicat... Que parlin. L'èxit de *Twin Peaks* s'ha produït malgrat uns quants obstacles: els talls publicitaris (inconstitucionals), la campanya de promoció (angoixant i un pèl fatigosa), el boom de pacotilla que els moderns s'han volgut

empescar fabricant samarretes, adhesius i condons amb la pregunta de moda, les crítiques especialitzades dels que no acaben de definir-se entre la palla mental i la resistència a sorprendre's de res que surti per televisió.

Fa temps, el canal 33 –o potser TV3– va programar una sèrie anglesa anomenada *El detectiu cantant*. Era bona. Molt bona. L'actor protagonista era genial, la música, perfecta, i el guió, una mena de meravella que ens va tenir enganxats a la butaca durant unes quantes setmanes. Però no va tenir gaire èxit. Se'n va parlar, això sí, però el gran públic no va entrar en el joc de ficció i realitat que ofería l'argument del detectiu cantant. Això permetia situar-se en l'habitual pedestal a tots els savis que no toleren que el gran públic comparteixi els seus gustos. I evidentment, analitzar des de les lleis de la teoria barata qualsevol detall de la sèrie. Que si el contrast entre el personatge de l'hospital i el de les novel·les policiaques, que si l'estètica decadent herència del cinema alemany...

Però el gran pecat de *Twin Peaks* ha estat el d'agradar. I, sobretot, venir amb la marca importadora de Tele 5, el gran enemic dels intel·lectuals (dels de debò, i dels de pa sucat amb oli). Si la història de Lynch i Frost s'hagués emès a les quatre de la matinada del dimecres, pel segon canal i sense anunciar-se al diaris, els mateixos que ara trauen la pols del "no n'hi ha per a tant", comprarien un munt de cintes de vídeo i, amb bona lletra, ordenarien per capítols els terminis de *Twin Peaks*. El que no pensen tolerar és haver d'admetre que els agrada el mateix que als seus fills, que a la caixa del supermercat, que al professor de matemàtiques, que al policia municipal. O encara pitjor. El que no pensen fer mai és reconèixer, sense complexos i d'una manera clara, que *Twin Peaks* no els agrada. Perquè, en el fons, no els agrada res.

Sergi Pàmies